

Тайната на Преображението Господне

В календара на Католическата църква се намира един празник - Преображение Господне, който ние, християните, отбелязваме по специален начин. Този празник иска да ни припомни, че имаме такъв Бог, Който не само че ни обича, не само че желае нашето спасение, Който не само е всемогъщ и милосърден, но преди всичко е Бог, Който във всеки момент е близко до нас, Който стана един от нас, Който се преобрази, като се въплъти в човек. Това е тайната на Преображението Господне - Бог желае да бъде до нас и затова Той се преобразява, за да бъде не Бог далечен, а Бог близък, Който е в нашето всекидневие, Бог, Който съчувства и разбира нашите проблеми и радости.

В Светото писание са описани доста моменти, където Бог се преобразява, за да докаже на човека, че е до него. Някои от тези моменти са: Благовещение, Рождество Христово, Възкресение Христово, Възнесение Господне, Петдесетница и Преображение Господне, което събира в едно всички тези моменти. Защото във всички тях Бог се преобразява. Затова празникът Преображение Господне е толкова важен за нас.

Преображението е позволило на апостолите - както и на нас след 2000 години - да разберат колко мизерно и непълно е въображението им за Бог. Христос се е преобразил пред очите на апостолите, та тях-

На стр. 9

„Преображение“, Теофан Грек

Благодарим на всички, които дариха средства за пострадалите в Япония

На 30 юни 2011 г. приключи апелът на „Каритас“ - България, за събиране на средства за пострадалите от земетресението и цунамито в Япония.

След опустошителните земетресения и цунамита в Япония „Каритас“ - България, обяви апел за пострадалите от природната стихия. Енорийските организации на „Каритас“ в Белене, Бургас, Куклен, Малко Търново, Малчика, Пловдив, Русе, Ямбол се включиха в апела, като събираха средства по време на църковните служби в енорийските църкви.

Средства се събираха и в центровете и проектите на „Каритас“, бяха проведени кампании под мотото „Съпричастни за Япония“ в центровете на Бургас, Русе, Ямбол и в училището в кв. Долно Езеро - Бургас.

Събраните средства в отделните енорийски организации на „Каритас“ са 1905,84 лв.

На много места в страната доброволци и служители на „Каритас“ бяха изготвили хартиени жерави - оригами, които са символ на надеждата. Също така бяха изработени стотици знаменца и сърца - като знаци на съпричастност и солидарност. Доброволците на „Каритас“ подаряваха тези символи на дарителите и на всички граждани, изразили своята морална и материална подкрепа. По време на кампанията много хора отправиха послания в знак на солидарност и уважение към народа на Япония.

На стр. 4

На стр. 8

Доброволци на „Каритас“ - с. Малчика, бяха на поклонническо пътуване в Италия

От 27 април до 8 май група доброволци на „Каритас“, „Света Анна“ в с. Малчика, водени от отец Ремо Гамбакорта, бяха на поклонничество в Италия.

Посещението на светите места започна от Лорето - един емблематичен град за католическите поклонници, в който се съхраняват три от стените на Светия дом - рождената къща на Дева Мария. Младите хора се поклониха в базиликата „Санта Каза“ и пред къщата на Девата и се отправиха към Ланчано. Този старинен италиански град вече 12 века пази първото най-голямо чудо на Евхаристията. Младите хора разгледаха града с неговата забележителна архитектура и дух, посетиха катедралата „Санта Мария дел Понте“, катедралата „Санта Мария Маджоре“, както и черквата „Свети Франциск“, където се поклониха пред чудото на Евхаристията.

Следващата спирка на доброволците беше Рим. Тук те се

На стр. 6

Душата ми Величае Господа... (Лк., 1, 46)

Ще разгледам по-обстойно Евангелието, което се чете по време на утрешната на 15 август. Нека се върнем малко назад в историята, за да застаем заедно с Дева Мария на прага на къщата на Захарий и Елисавета. Когато Мария отива в къщата на Елисавета, тя вече носи в себе си най-голямата тайна на човешката история: тайната на един Бог, Който стана човек в утробата й (Ин., 1, 14). На прага на къщата на Захарий я очаква една благословия, която, както знаем, е последствие от това, което е чула от ангел Гавриил: „Благословена си ти меж-

ду жените, и благословен е плодът на твоята утроба!... И блажена е, която е повярвала, понеже ще се сбъдне казаното й от Господа“ (Лк., 1, 42, 45). И точно в този момент от дълбочината на нейното мълчание извира песента „Величае“ (Магнификат), която изразява цялата истина за голямото тайнство. Чрез тази песен стават две основни неща: на първо място се известява на света историята на Спасението, а на второ място се показва същността на майчиното сърце в думите „Душата ми величае Господа...“ (Лк., 1, 46). Ако днес ние не се намираме по-

вече на прага на къщата на Захарий, то е, защото се намираме на прага на вечността. Историята на Църквата ни казва, че животът на Дева Мария е приключил тук, на земята, поради което нормално е да се осъществи върху нея онзи закон, за който апостол Павел говори в посланието си до коринтяни: законът на смъртта, който е победен от възкресението на Христос. И наистина „Христос възкръсна от мъртвите и за умрелите стана начатък... и както всички умират в Адам, тъй и в Христа всички

На стр. 4

Деца - приятели на Исус

За първи път за децата от енория „Св. св. Кирил и Методий“ в Свищов се организира лагер-школа. Тя се проведе от 15 до 18 юни при отците салезиани в Казанлък. Школата бе под наслов „Деца - приятели на Исус“ и бе под ръководството на отец Патрик Виал и сестра Франческа Монтанаро. Участваха десет деца от Свищов и две от Велико Търново на възраст от 7 до 12 години.

Пътувайки към града на розите, спряхме в Габрово за кратка разходка и участвахме в литургията в католическата черква „Блажен Евгений Босилков“. Вечерта ни посрещнаха в Казанлък отците салезиани Петър Цвъркал и Петър Немец.

Следващите два дни бяха изпълнени с най-прекрасни преживявания: разходка в

На стр. 2

Благословен бе комбайн на кооперация, създадена от „Каритас“ - Русе

Куриозно, но факт. Енорийският свещеник на Белене отец Корrado Газбаро благослови нов... комбайн, който производителната кооперация „Утро“ от Белене закупи през този месец. Кооперацията е на независими земеделски стопани от града, но бе основана от епархийната „Каритас“ - Русе, по съвместен проект с „Каритас“ - Швейцария, и с личната подкрепа на никополския епископ Петко Христов.

Стартирали през далечната 1996 г., дейците на „Кари-

тас“ - Русе, и земеделските стопани от региона успяха да основат кооператив с над 120 членове, да изградят модерна материално-техническа база и екип, който обработва над 3 хиляди декара земя. Кооперацията е вече финансово и административно устойчив стопански субект, като самата покупка на такава машина - комбайн CLAAS, който струва 270 хиляди лева, показва тази устойчивост и спазваните швейцарски правила на работа.

На импровизираното тър-

жество в двора на кооперацията присъстваха зам.-кметът на Белене г-жа Яна Илиева, председателят на кооперацията Павел Арабаджиев, кооператори, представители на енорийската „Кари-

тас“ в Белене. След благослова на отец Корrado за безаварийна и дълголетна работа комбайнът се отправи към житните нива на кооперацията.

Мадлен СТАНЕВА

Деца - приятели на Исус

От стр. 1

стария град, посещение на Казанлъшката гробница, на историческия музей и на художествената галерия, на храма „Свети пророк Илия“, поход в планината, конкурс на тема „Деца - приятели на Исус“, много игри. Всяка сутрин започвахме с литургия, а на катехизиса слушахме интересни беседи на отците за приятелството между деца и Исус, присъствахме на обожаване, гледахме филм за живота на Дон Боско. Особено силни и единни се чувствахме около масата в трапезарията, когато, хванати за ръце, казвахме нашата молитва. Последната вечер рецитирахме стихове и пяхме песни за Исус, раздадени бяха награди на номинира-

ните в различните изяви.

Не ни се искаше да си тръгнем от Казанлък, но ни предстоеше още един ден, пълен с емоции. Сбогувахме се с Розовата долина и автобусът ни понесе обратно към дома.

Спряхме във Велико Търново, тъй като там ни очакваше отец Страхил Каваленов. След молитва и благослов в черквата „Дева Мария на броеницата“ се отправихме към хълма Царевец. Разгледахме крепост-

та и потеглихме отново на път. Доволни и щастливи се върнахме у дома по-сплотени помежду си, израснали във вярата и верни приятели на Исус.

Бонка ПАВЛОВА и Невянка КАРАДЖОВА

Унгария

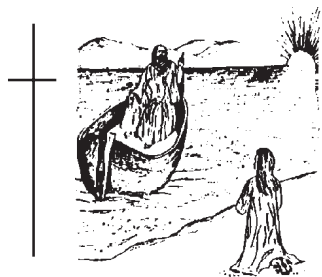
Приключи европейската среща на енориите

Енориите - място на надежда. Това е призиванието на църковните енории на европейския континент, въпреки че материализмът и разочарованието благоприятстват напредъка на секуларизма... Едно нелепо задължение, но несъмнено въодушевяващо и възможно. До този извод стигна 26-ата европейска среща на енориите, която се проведе в края на юли в Ниредхаз, Унгария. В нея взеха участие представители на 17 държави, които размишляваха над темата „Енориите - място на надежда. Винаги готови да отговорите на всеки, който поиска сметка за надеждата, която е във вас“.

Подчертано бе, че енорияшите трябва да бъдат „икона на Христос за света и чрез своя живот във вярата да бъдат свидетели на братските и приятелските отношения между хората“. По време на срещата бе отделено повече време на свидетелствата за живота в енориите в страните от Източна Европа по времето на комунистическия режим, за който „религията бе враг“.

Във вечна светлина

„...Петър Му казва: „Да, Господи, Ти знаеш, че те обичам!“ ...Исус му казва: „Върви след Мене!““

(Йн., 21, 16-19)

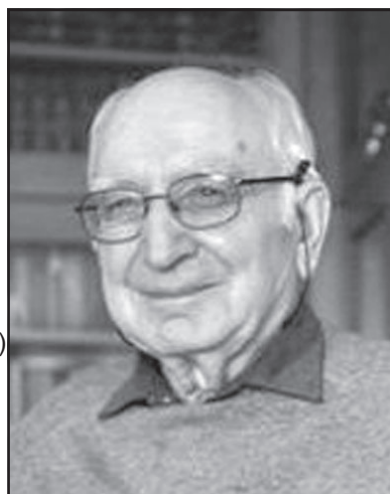
Архимандрит Георги Петков Елдъров

На 11 юли сутринта в София внезапно почина архимандрит проф. Георги Елдъров, ръководил повече от 20 години българската програма на Радио Ватикана (1966-1991). Екипът на Българската редакция припомня с признателност значителния принос на архимандрит Елдъров, който със своята ерудиция и енциклопедичност разшири хоризонта на предаванията, придавайки им социален и обществен отпечатък.

Георги Елдъров е роден в ямболското с. Зорница през 1926 г. Едва дванадесетгодишен заминава с мисионери за Асизи града на свети Франциск. Завършва богословски науки в Рим през 1947 г. Получава източно обредна подготовка в Папския източен институт в Рим и преподава еклезиология в „Серафикум“ и други римски университети. Той е единственият българин

богослов, който е консултант и експерт по време на Втория ватикански събор (1962-1965). Архимандритски сан получава на 19 юни 1966 г. в черквата „Сан Клементе“ при гроба на свети Кирил. През същата година постъпва в българската програма на Радио Ватикан. Изпълнява длъжността визитатор делегат за българите католици в чужбина. След 1991 г. архимандрит Елдъров живее в София и продължава активната си обществена дейност, като издава в „Абагар“ - по името на първата печатна книга на новобългарски език. От Рим пренася и огромната си библиотека, която нарича „Български църковен архив „Абагар“, съдържаща над 30 хиляди книги, документи и вещи с историческа стойност.

Нека в мир да почива. Амин!

Папският Григориански университет обновява изучаването на религии

Дълбочина и отвореност, комбинирани в програма за персонализирано обучение, което ще задълбочи най-важните въпроси на мисиологията и богословието на религиите - това е новата инициатива на Папския Григориански университет, където в момента се обучават студенти от 125 страни. Факултетът по мисиология реши да насърчи една обновена педагогика, която ще позволи знанията да се задълбочават и обмислят на по-широка основа. Основната цел е да се даде възможност на студентите да съчетаят задълбоченост и отвореност в един все по-глобализиран и плуралистичен свят, в който търсенето на истината е от основно значение. Факултетът по мисиология дава възможност на студентите да мислят критично както за естеството и методите на мисионерската дейност, така и за богословието на религиите, задълбочавайки същевременно изучаването на другите религии и култури, като ги обогатява с познанието на католическата традиция. Богословието на религиите от своя страна има три насоки. Първата - „Религии и култури на Средиземноморието“, изследва този богат на култури регион, в който от основно значение са международните отношения и общото търсене на мир и справедливост. Втората - „Ислямски изследвания“, цели придобиване на солидни знания относно историята и религиозната мисъл на исляма, както и ясна и компетентна християнска гледна точка към него. Третата насока е „Религии и култури на Азия“, занимаваща се с проучване на историята и интелектуалните традиции на културите и религиите на този континент, както и на нарастването на глобалното им влияние.

Факултетът е двуезичен (английски и италиански) и прилага широко интердисциплинарен и персонализиран подход.

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1453)
август 2011 г.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Дюлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Тел. 954-32-62
E-mail: istina-v@techno-link.com
Pegaktop Mapuo Георгиев
ISSN 0861-6450

Максимилиан Колбе е роден на 8 януари 1894 г. в Здунска Вола (Полша). На кръщението му е дадено името Раймунд. Когато е на 10 години, му се явява Света Богородица, която му предлага две корони: едната бяла - символ на целомъдрието, а другата червена - която символизира мъченичеството. Малкият Раймунд избира и двете. През 1907 г. заедно с брат си започва своето духовно формиране в малката семинария на францисканците в Лвов, където двамата постъпват в ордена през 1910 г. С приемането на францисканското расо приема и новото си име - Максимилиан-Мария. През 1912 г. е изпратен в Рим, където през 1915 г. завършва Григорианския университет с научната степен доктор по философия, а през 1919 г. получава същата научна степен по богословие и е ръкоположен за свещеник. По време на своето пребиваване в Рим заедно със събратята си създава сдружението „Рицари на Непорочната“, което има за цел обръщане и осветяване на всички хора под покровителството на Непорочната майка Божия.

След връщането си в Полша отец Максимилиан започва свещеническата си дейност като преподавател по философия в Краков и главен редактор на вестника „Рицари на Непорочната“, който съществува до ден-днешен. Наред с изпълнението на свещеническите и монашеските си задължения - проповядване, изповед, посещаване на болни, вероучение, организиране на духовни упражнения, отец Максимилиан продължава из-

дателската дейност в гр. Гродно, където вестникът се разпространява сред всички хора. През 1927 г. близо до Варшава отец Максимилиан основава Града на Непорочната - Непокаланув, който много бързо става център на католическото издателство. От 1930 г. до 1935 г. бъдещият светец, жадувайки да отдаде живота си за Непорочната и за спасението на всички души, заминава за

Рицарят на Непорочната

Нагазаки (Япония), където основава японския Град на Непорочната - Мугензай - но Соно, и започва издаването на своя вестник на японски. Подобни манастири организира в Китай и в Индия. През 1936 г. се връща в Полша и става наставник на манастира в Непокаланув, който по това време е най-големият католически манастир в света (700 монаси). Отец Максимилиан по изключителен начин обича Божията майка и от любов към нея работи с ентузиазъм и с всички възможни средства за разпространение на Евангелието. През тези години създава католическо радио с център в

Непокаланув, което съществува до днес.

Втората световна война ограничава дейността на манастира в Непокаланув, около 40 монаси, между които и отец Максимилиан, са арестувани. След време те са освободени; връщат се в манастира и монасите се заемат с нуждите на хората от околностите и на жертвите от войната.

През 1941 г. отец Максимилиан отново е арестуван и изпратен в концентрационния лагер в Освиенцим. До смъртта си остава верен на идеалите си и на задълженията си като свещеник. Помага с всички сили на събратята си затворници, като ги подкрепя

в трудните моменти, грижи се за тях, изповядва, отслужва Евхаристия. Целият му живот е бил като подготовка, за да приеме от Божията майка червената корона на мъченичеството. В лагера доброволно избира да умре за един от затворниците, осъдени на гладна смърт. Тази смърт - страшна от човешка гледна точка, съдържа цялото окончателно величие на делото на светеца. В неговата смърт на 14 август 1941 г. се вижда съвсем ясно свидетелството за Христос. На следващия ден тленните му останки са унищожени в крематориумите на концлагера.

Името на отец Максимилиан Колбе предизвиква навсякъде голямо възхищение. Този великодушен жест, който извършва, отдавайки живота си за един непознат, допринася неговото име и неговата слава да се разпространят по целия свят. През 1971 г. мъченикът от Освиенцим е обявен за блажен, а през 1982 г. Йоан-Павел II го провъзгласява за светец.

Францисканци конвенчуалци от град Раковски

Radio Vaticana
Гласът на Папата и Църквата в диалог със света

СЪДЪРЖАНИЕ

Ежедневно програмата предлага информация, условно разделена на четири части:
- дейността на Светия престол и по-важните новини от ватиканските институции
- животът на Църквата по света
- особено значима актуална тема
- духовно формиране чрез катехистични размисления, записки на светци и свидетели на християнската вяра, молитви.

ЦЕЛИ

Българската програма се предава всеки ден с намерението да допринесе за единението на Универсалната църква и заедно с това се стреми да стимулира обновителния процес в българското общество след дългите години на тоталитарен режим. Особено внимание се отделя на диалога с другите Църкви и култури, както и на български политически, обществени и

религиозни представители, преминаващи през Рим. В това число и на икуменическите отношения в контекста на Източната традиция с поглед към европейската интеграция.

Освен актуалната информация за живота на Католическата църква и дейността на папата ние се стремим да достигнем и ония слушатели, които не са католици, но наричаме хора с добра воля. Като цяло нашата информация се стреми да надхвърли църковните и религиозните рамки с желанието да даде по-хуманен и по-християнски прочит на съвременния свят. Защото мирът, справедливостта, социалната хармония и реализацията на човека са ценности, които са част от хуманизма и мисията на Църквата.

ЗА ДА НИ СЛУШАТЕ

Програмата е с времетраене 19 минути и се излъчва два пъти дневно:

- в 21,20 ч. и в 6,40 ч. българско време (повторение на предаването)
- на средни вълни (MW) 1611 kHz;
- на къси вълни (SW) 6185 и 7365 kHz

Душата ми Величае Господа... (Лк., 1, 46)

От сmp. 1

ще оживеят, но всеки по своя ред“ (1 Кор., 15, 20, 22, 23). Ако следваме този ред, то със сигурност Дева Мария е първа, защото кой повече от нея принадлежи на Христос? Успението на Богородица е специален дар, който Възкръсналият от мъртвите дарява на майка Си. Ако тя принадлежи на Христос като Негова майка, то и Христос ѝ принадлежи като неин Син, обичайки я до такава степен, че я изкупи още в мига на Своето зачатие. Веднъж получила Божията благодат, защото „Силният ми стори велико нещо, и свето е името Му“ (Лк., 1, 49), Дева Мария ще възхвали Бог с цялото си сърце и душа, тъй като „Неговата милост е из рода в род за ония, които Му се боят“ (Лк., 1, 50). Благодарение на вярата си Дева Мария става достойна да се покрие с Божията тайна, чрез която влезе в дарохранителницата на Света Троица, във вечността, за да заживее завинаги с Отца, и Сина, и Светия Дух. Книга От-

кровение ни казва: „Тогава на небето се отвори храмът на Бога, и се яви ковчегът на завета Му в Неговия храм... И чух на небето висок глас да говори: Сега настана спасението и силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия престол“ (Откр., 11, 19; 12, 10). Сигурно няма да сбъркам, ако кажа, че за нас Успение Богородично е почти едно продължение на Пасхата, на възкресението и възнесението Христова. Защо ли? Защото Успение Богородично е знак и извор на надеждата ни за вечен живот и за бъдещото ни възкресение на небето. Богородица е този голям знак, който виждаме в книгата Откровение на свети Йоан: „Яви се на небето голямаulichба - жена, облечена в слънце: под нозете ѝ - месечината, а на главата ѝ - венец от дванайсет звезди“ (Откр., 12, 1). Дева Мария е знакът, за който ни говори книга Откровение, който се бори със змея (Откр., 12, 4). В тази борба се вижда цялата земна история на Църквата: борбата срещу сатаната, срещу тъмните сили. В тайната на Успение Богородично, което символизира раждането на Дева Мария на небето, виждаме, че тя е знакът за окончателната победа над

злото, за който ни говори авторът на Откровение: „И чух на небето висок глас да говори: Сега настана спасението и силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия престол“ (Откр., 12, 10). Изкуплението на света се базира върху вярата на Дева Мария. То е свързано с нейното „ДА“ (= нека ми бъде по думата ти), което тя казва на Божията воля по време на Благовещание. Изкуплението на света започна веднага, когато „Словото стана плът, и живя между нас“ (Йн., 1, 14). Вярата във „великите неща, които направи Силният“ (Лк., 1, 49), били те във връзка със сътворението или с изкуплението на света, показват, че Той е Изворът на този дар. Този извор е Любовта, защото „Deus caritas est“ - Бог е Любовь (1 Йн., 4, 16).

А сега ще размишляваме точно за тази Любов, която е изворът на Успение Богородично. Няма по-голяма радост от тази да знаем, че Животът победи смъртта, че на небето имаме една майка, Богородица, която стана и наша майка. Та нали на кръста Исус ни каза: „Ето майка ти“, тази, която стана с тяло и душа храм на Словото Божие, тази, която живее от Словото Божие, тази, която е преобразена зави-

наги от Словото, което стана Плът и живя между нас. Дева Мария стана храма на словото Божие, защото, както казва Елисавета: „Блажена е, която е повярвала“ (Лк., 1, 45). Всеки може да стане храм на Словото Божие, стига само да вярва в Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух. Да вярваш в Бог, означава да Го следваш, да Го живееш с цялото си същество. Да вярваш в Бог, означава, че любовта в човека побеждава, а не егоизмът, омразата и завистта. Ето затова „Бог толкоз възлюби света, че отдаде Своя Единороден Син та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има вечен живот“ (Йн., 3, 16). Да обичаш, означава да имаш вечен живот, означава да пребъдваш в Бог. „Бог е любов; и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог пребъдва в него“ (1 Йн., 4, 16). Тези думи от първото писмо Йоаново изразяват най-точно същността на християнската вяра, в която център е любовта към Бог и ближния. Още в Стария завет, в книгата Второзаконие, бе казано на избрания народ: „Слушай, Израилю! Господ е нашият Бог; Господ е един! Да възлюбиш Господа, своя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа, и с всичката си сила“ (6, 4-5), а в

книгата Левит любовта, която бе препоръчано човешкият род да има към Бог, сега е насочена и към самия човек: „Да обичаш ближния си както себе си“ (18, 18; Мк., 12, 29-31). Тези две заповеди се обединяват в Единородния Божи Син Исус Христос, Който, както казва папа Бенедикт XVI, „обединява, като слива в едно предписание заповедта за любовта към Бог с любовта към ближния (папа Бенедикт XVI, енциклика „Бог е любов“). И понеже Бог пръв ни обича (виж 1 Йн., 4, 10), любовта в дълбокия си смисъл не е само една заповед, която трябва да изпълним, защото ни е дадена, но се превръща в един чистосърдечен отговор на любовта, с която Бог като наш Създател, наш Родител ни дарява и обгрижва така, както една майка сплотява семейството си. Само тогава, когато човек започне да живее единствено с вяра към Бог, той ще открие и ще открива непрекъснато, че е обичан от Бог, че радостта му се намира в истината.

И тогава няма да му остане нищо друго, освен да каже заедно с Богородица: „Ето рабинята Господня: нека ми бъде според думата ти.“

Отец Йоан-Милен НАЙДЕНОВ

4

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1453)
август 2011 г.

Новото време - съчетание на традиция и съвременност за християнството и Църквата

Нова книга

Стара истина е, че литературната форма на разговори и интервюта, избрана за белетристиката или научната литература, прави една книга, статия или какъвто и да е материал особено четивен и лесно възприемаш се. Диалогичната форма на изложение има своите първообрази в миналото. Историата на културата познава извънредно голям брой творби, особено от античността и средновековието, в които сюжет, философски размисления и идеи са изложени под формата на разговор.

Интервютата са присъщи и за нашето съвремие и обикновено се счита, че те са приоритетен начин на изказ за журналистиката. Може би затова новоизлязлата книга на папа Бенедикт XVI „Солта на земята“, с подзаглавие „Християнството и Католическата църква през XXI век“ представлява откровен разговор под формата на интервю с немския журналист Петер Зеевалд.

По съдържание тази книга е твърде близка с книгата на Пол Хеминг, неотдавна излязла, за която писах в предишен брой (08/ 2010). И тук папата се изказва отново по въпроси на католическата вяра най-общо, също за състоянието на Църквата днес, за грешките ѝ, засяга въпросите за Теологията на освободението, отбелязва някои критични точки в развитието на църковната доктрина и т. н. Но в тази книга всичко е позадълбочено, защото Зеевалд умело и ерудирано, а и провокативно му задава въпросите, а Ратцингер спонтанно излага мислите и разсъжденията си под знака на изключителната си ерудиция и богат научен религиозен и житейски опит.

Предговорът е от Ратцингер, който заявява целта на обширния разговор - написването на книга. В последвалото предисловие Зеевалд потвърждава спонтанността на разговорите - въпросите не са били предварително дадени на папата. Следва още една встъпителна част, озаглавена: „Католическата вяра: знаци и думи“. В нея Ратцингер разяснява накратко спецификата на служението на кардинала, споделя мисли относно живота в Католическата църква, говори за облика на християнина католик, за вярата му и разбирането му за щастие.

По-нататък интервютата са разпределени в три глави. Първата от тях започва с въпроси и отговори от биографичен характер. Папата разказва за семейството и приятелите си, за научните си интереси, студентските си години, малко за военните години, както и за времето, посветено на научна и преподавателска дейност. Коментира работата и дискусииите си с предшественика си Йоан-Павел II в качеството си на

Излезе на български език книгата „Солта на земята“ на папа Бенедикт XVI

един от най-близките му сътрудници. Ратцингер цени високо Йоан-Павел II - това личи навсякъде, където става дума за общата им работа. Между тях е съществувало пълно разбирателство. В края на първата глава Ратцингер говори за удовлетворението си от живота и отново напомня трите главни добродетели - вяра, надежда и любов.

Във втората глава с шест подзаглавия главните акценти са няколко. Папа Бенедикт XVI прави характеристика на положението на Църквата в съвременния свят, като потвърждава отдавна ясни феномени, че много хора днес търсят духовност извън Католическата църква, но от друга страна, това е позитивно за Църквата, защото показва, че тя провокира. Все в този контекст се признава слабостта в насаждане на религиозна грамотност, давана на младите хора и по-точно недостатъчната адекватна форма в преподаването на религиозни знания, които да бъдат по-тясно обвързани със съвременния живот. Друго вярно твърдение, изложено тук, е, че Църквата е единствената, която се противопоставя на формиране на нова световна идеология.

По-нататък папата обобщава други важни проблеми, породени от спецификата на съвременния живот. Той съзира ярко определена тенденция в някои страни - религиите, в това число и християнската, да се доказват чрез политически успех. В тази част на книгата се коментира Теологията на освободението, някои движения като New Age, както и двустранният процес - уеднаквяване във всичко, и противоположността му - стремеж към изява на националното. Интересни са и констатациите относно процеса на смесване на старите религии с християнството, наблюдаван особено ясно в Азия, Африка и латиноамериканските страни.

Провокиращ с дълбочината си размисъл е прегледът на католичеството в различните страни, като констатациите конкретно за Германия са обособени в отделно подзаглавие. Общият извод от прегледа е, че има стремеж от страна на обществото да нагоди Църквата към стандартите си.

Припомнянето на историята на Църквата, преминала през тежки кризи още в зората на християнството, е избрано неслучайно от Ратцингер. Той ни убеждава, че всъщност съвременната криза не е най-голямото предизвикателство за Църквата.

За папата са ясни причините за упадък и грешките, допуснати от Църквата, като една от съществените спорове с него е непреодоляната все още инерция на пазене на придобитите през вековете позиции, както и затруднената комуникация. Въпросите за литургията се засягат в книгата по-бегло, като съществена е препоръката на

Светия отец за практикуването на стария обред там, където има желание за това от богомолците.

В книгата не са отминати и вечните дискусийни въпроси - за догмата за непогрешимостта, пастирската дейност и нейната проповед за Благата вест, проблемите на свещенството, целибата, брака, семейството и човешкото възпроизводство, ръкополагането на жени и т. н.

В трета глава разговорът е насочен към кардиналните въпроси на вярата - за спасението и изкуплението, за бъдещето на света и Църквата, прави и преглед на исляма, юдейството, икуменическият диалог и т. н.

Интерпретацията на папа Бенедикт XVI се разгръща по отношение на няколко главни пункта - изказва се възгледът, че съществуването на демокрацията е свързано със съществуването на християнските ценности, а една от тях е човек да уважава себе си и да притежава вътрешна чистота. Подчертава се, че съвременните хора трябва да се научат да се ограничават, да се откажат от прекомерните желания за притежаване на излишни материални блага, за да не се унищожи светът. Като отбелязва отново истината за количественото намаление на християните в света, Светият отец подчертава, че той лично очаква това да донесе едно по-съзнателно християнство.

При внимателния прочит на книгата зад редовете прозира мнението на папата, че има още много да се работи за осмислянето и осъществяването в практиката на изискванията и решенията на Втория ватикански събор, ако и оттогава да са изменили повече от 40 години - това е казано дори директно в отговор на въпрос от журналиста.

Четящите тази книга може да не се съгласят с някои от мислите на папа Бенедикт XVI. Може например да се поспори дали съвременната криза в Църквата наистина не е чак толкова голямо предизвикателство, както и дали намаленият брой на християните действително ще окаже въздействие да се осъзнае по-добре самото християнство. Мисля, че Светият отец би се радвал, ако книгата стане повод за дискусии, за споделяне на различни мнения, за разговори. Защото частта на задълбочените мислители и ерудираните учени е да търсят истината, да размислят над различни мнения, да лелчат от застиналоста на негативната рутина. А папата е точно такъв учен - не консерватор, не и модернист, но човек, оценяващ историята и гледащ напред в бъдещето, който създава, че ръководената от него Земя църква ще дава изход от света в светлината на Бог.

Книгата е издание на Католическа апостолическа екзархия.

Майя ХИЛДЕГАРД

Доброволци на „Каритас“ - с Малчика, бяха на поклонническо пътуване в Италия

От стр. 1

присъединиха към множество християни, дошли, за да участват в благодарствената литургия по повод обявяването за блажен на папа Йоан-Павел II от папа Бенедикт XVI. След литургията всички споделиха, че ще пазят незабравим спомен в сърцата си от участието в месата на площад „Свети Петър“ и че възможността да бъдат преки свидетели на първата стъпка към обявяването на Карол Войтила за светец е Божи дар.

От Рим поклонничеството отведе младите хора в Асизи - малко градче в италианската област Умбрия, разпростряло се по склоновете на планината Собиасо като пейзаж от огромна фреска. Именно тук е протекъл животът на човека със светското име Джовани Бернардоне, известен на целия свят като свети Франциск от Асизи. Доброволците посетиха папската базилика „Свети Франциск от Асизи“ - главен храм на францисканския орден, и се поклониха пред криптата, в която се намира гробът на светеца. Посетиха още и най-старата запазена черква в Асизи - „Санта Мария Маджоре“, както базиликата „Санта Киара“ и черквата „Свети Дамян“.

Светите места отведоха доброволците на „Каритас“ - с. Малчика, до основната цел на поклонничеството - Милано. Както всички знаем, Европейската комисия обяви 2011 г. за Европейска година на доброволчеството. Този факт заедно с партньорството, което от

години се гради от организациите на „Каритас“ в с. Малчика и в Милано, насърчи доброволците да предприемат това духовно пътуване и да посветят голяма част от него на обмяната на опит и добри практики с доброволците на „Каритас“ - Милано. Домакините организираха множество срещи и посещения на проекти за българските си гости. Доброволците от Малчика имаха възможност да се срещнат с доброволци от град Ерба, които работят в кухня за бездомни и емигранти, да посетят пункт за раздаване на дрехи втора употреба, а така също и дневен център за възрастни хора в град Леко и трапезарията за социално слаби хора. Финалът на доброволческото поклонничество беше поставен в офиса на „Каритас“ - Милано, където бяха обсъдени бъдещи съвместни инициативи и проекти, възможности за партньорство и сътрудничество и където се роди идеята за честване на доброволчеството - на 23 юли в Малчика да бъде отпразнуван Международен ден на доброволчеството с участието на доброволци и доброволчески организации от България и Италия.

По обратния път към България си дадохме сметка, че това пътуване обнови и обогати нашия духовен живот; то ни даде знания, идеи и ценни съвети, превърна срещите ни в приятелства и ни даде урок по добротворство.

Нина АЛЕКСИЕВА,
„Каритас“ „Света Анна“,
с. Малчика

Осветена е катедралата „Света Троица“ в Атина

На 19 юни т.г. бе осветена катедралата „Света Троица“ в Атина - храмът на Апостолическата екзархия в Гърция. Идеята за посветяване на Света Троица е още от времето на присъединяването с Рим. Това дело, родено в Константинопол през 1859 г. от свещеник Якинт Марангос, има за модел единството на

Света Троица. Когато през 1911 г. свети Пий Х установява апостолическата екзархия с първи екзарх епископ Исаия Пападопулос, присъединителното движение е поставено под закрилата на Света Троица. Така през 1922 г. в Атина е построен първият параклис, посветен на Света Троица.

Когато през 1958 г. е придо-

бито окончателното право за построяване на нов храм, е очевидно, че ще бъде посветен на Света Троица. На 12 март 1958 г. тогавашният екзарх Якинт Гад благославя и поставя първия камък на новия храм, който днес се намира на ул. „Ахарнон“. На 22 април 1962 г. общността тържествено се премества от параклиса в новия храм. По различни причини изминават петдесет години, без храмът да е осветен, като всекидневно е отслужвана литургия.

Днес, когато вече е довършена иконописата, настоящият екзарх Димитриос Салахас имаше възможността да осъществи отдавнашното желание на общността. А пък присъствието на имигранти от различни източни традиции и страни усилва почитта и възвалата към Светата единосъщна, животворяща и неразделна Троица.

На богослужението, започнало рано сутринта и завършило на обяд, присъстваха

апостолическите екзарси - за България епископ Христо Проиков и за Македония епископ Киро Стоянов, представители на сходни Църкви от Румъния, Украйна, Хърватия, Ирак, както и много вярващи. На празника присъства и апостолическият нунций за Гърция монс. Едуард Джоузеф Адамс.

Ползвайки тази възможност, епископ Христо Проиков посети общността на сестри-

те кармитки в Атина, която има за основа манастира на кармитките в Константинопол - същата основа, която има манастирът на сестрите кармитки в София. Съща е и годината на тяхното основаване в двата града. Епископ Христо посети и град Яница, също огнище на вярващи, присъединени с Рим. От Яница (Енидже Вардар) е покойният вече отец Тимотей Янев.

Отец Благовест ВАНГЕЛОВ

Необходимо ли е да имаш много деца, за да предадеш любовта си по-нататък?

Да имаш свои деца сигурно е първият начин да дариш любов - това е и едно хубаво и вълнуващо приключение. Но има и други възможности да отгледаш деца. Осиновяването например е ангажимент на семейната двойка към обществото.

Да имаш деца, не означава само да им дадеш биологичен живот. Тук не става въпрос за много деца, също не означава и само отговорност да ги отгледаш, докато пораснат. За да ги подготвиш за нормален живот в света, трябва да ги възпитаеш, да ги научиш да оформят себе си като личности според собствените си сили и възможности.

Да възпитаваш, означава да ръководиш детето си така, че да му подадеш ръка, за да го изведеш от безпомощното му битие към оформяне на свободна и отговорна за делата си личност. Да направяш от него човек, който сам да изгради правилно личния си живот, да се разгърне в своите възможности и да възпита в себе си влечение към културните постижения, морала и духовността на човечеството.

Важно е също възпитанието към всеотдайна любов. „Любовта на родителите не остава само първоизточник, тя ще бъде душа, която дава израз на конкретно възпитание и води към подготовка на онези ценности като разбиране, стабилност, доброта, служение, самостоятелност и жертвоготовност, които са скъпоценните плодове на любовта“ (енциклика „Familiaris Consortio“, 36). И накрая - родителите християни трябва да предложат на децата си

християнски и църковен мироглед, който е основа за оформянето на тяхната личност.

В подкрепа на горните мисли превеждам тук разказ на читателка на списанието, от което се прави настоящия превод. Тя споделя следното: „Август 1982 г. Колко съм щастлива! За първи път ставам баба! Голямата ми дъщеря роди момиченце. Веднага отидох да я посетя (тя живее в друг град), докато съпругът ми трябваше да замина за Италия. С него тръгна малката ми дъщеря. Аз прекарах чудесна седмица, като помагах в грижите за бебето и му се радвах. Една вечер телефонът иззвъня. Съпругът ми се обади и каза, че при катастрофа с мотор дъщеря ни е пострадала тежко. Разтревожена, веднага заминах със самолет за Милано. Когато видях съпруга си на летището, разбрах само като го погледнах - детето ни е мъртво. А тя беше само на 15 - хубава, весела, изпълнена с живот.... Защо, защо...? По време на погребението сърцето ми се късаше. Имах силното желание да получа Светото причастие - да приема хостията. Струваше ми се, че това е единственият начин, който може да успокои

парещата ми болка. Но не бях кръстена и нямах право да участвам в това тайнство. Не разбирах, не осъзнавах това породило се в мен желание. Седмица по-късно се свързах със свещеник от енорията и отидох при него.

Няколко месеца по-късно, когато открих Бог, завърших курса по катехизис и се кръстих, болката ми сякаш се капсулира. В последвалата лятна ваканция ми бе предложено да преподавам религия на малки деца. „Защо веднага, когато видех малко дете, започвах да плача“ - мислех си аз. Но Бог знаеше какво прави. Той знаеше, че любовта към други деца ще излекува мъката ми.

Вече десет години са изминали, откакто децата донесоха светлина в живота ми и любовта, която ми дариха, изтри страха и сълзите. И това все още не е край на моята история, защото аз се грижа и за стари хора в един старчески дом. Можете ли да си представите? Станах майка на много деца. Най-малкото е на 8, а най-голямото - на 102 години.“

Роза

М. РАЙКОВА

Превод от сп. „Er lebt! - 50 Fragen über das Leben und die Liebe“ - spezial Ausgabe

Исусе, уповавам се на Теб!

За втора поредна година имам честта да участвам в Деня на енория „Блажен Евгений Босилков“ в Габрово. По традиция в неделя, 26 юни, литургията започна в 11.00 ч. в подобаващо празнична атмосфера, водена от отците Георги Свобода, Петър Цвъркал и отец Петър Немец от католическата енория в Казанлък. Храмът беше пълен, имаше и гости от чужбина.

Преминал през вещото обучение на отец Петър Цвъркал и посветен в тайните и силата на изповедта, Митко (на снимката) получи своето Първо причастие на този ден, за което искрено благодари. Бяха му връчени подарък и красив букет червени рози, подарени от Маргарита и млада девойка от нашата енория. Поздравих го и аз с молба да се моли и за нас.

В края на литургията бяхме поканени във вътрешния двор, където ни очакваха развлекателни игри със състезателен

дух и познавателен характер, превърналата се в традиция томбола с награди и малките, но обновени чудеса на Маг Андрей - наш гост от София за втора поредна година. По този повод се сещам за това, че човек не трябва да спира да вярва в чудеса; сама по себе си вярата е чудо, което дава сила и криле. Направихме кратка разходка из историята на католическата енория в Габрово. Госпожа Гаेतана се включи в програмата с две собствени хумористични стихотворения, а отец Петър от Казанлък посвири на китара.

В кухнята кипеше суетня: домакините от енорията бяха подготвили по нещо вкусно за почерпка на гостите и на всички онези, които бяха уважили празника със своето присъствие. Гостите от Розовата долина ни почерпиха с разкошни сладкиши. Получихме и много красива картина за спомен на енорията от този хубав ден под наслов: „Исусе, уповавам се на Теб!“

Разделихме се с молитвен благослов, с вяра във вечния живот и с надежда всеки да бъде по-човечен...

Пена КОМИТОВА

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

Можете да получавате вестник „Истина-Veritas“ и у дома, ако се абонирате за него до 15 август в най-близката пощенска станция.

Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

7 ИСТИНА VERITAS
Брой 8 (1453)
август 2011 г.

Летен концерт в източно-католическата енория в София

Традицията на концертите в черква е относително нова за страната ни и за нашата католическа общност. Наскоро след 1989 г. за пръв път в храма „Свети Йосиф“ (тогава в старата сграда) отец Франц разреши да организирам концерт. Изпълниха се църковни творби, включително и една нова композиция - песен по молитвата на Светата броеница, с автор покойната вече Серафима Дятчин. След това последваха и други концерти.

Докато в началото сред мнозина клирици шестваше мнението, че в черква се музицира само на богослужение, днес концерт в храма се приема съвсем нормално.

За младите изпълнители, членове на нашето музикално сдружение „Arte libero“, бе голяма чест и радост да приемат предложението ми да изнесем концерт в черквата. Така само няколко години след сформиранието на сдружението, когато то получи патронажа, благословията и духовното насърчение от ексарха на Католическата църква от източен обред у нас Негово високопреосвещенство епископ Христо Прошков, последваха няколко участия, а после и концерти в катедралата „Свети Йосиф“ и в катедралата „Успение Богородично“ в София.

Въпреки че представих официално сдружението преди концертите, искам отново да припомня неговите цели и дейност. Целта на Arte libero е да работи за издигане на авторитета на високохудожествената музика, за нейното популяризиране сред българската публика - нещо много необходимо в бездуховното ни време. В сдружението ни членуват музиканти без възрастови ограничения, с добра музикална подготовка, певци и инструменталисти. Същевременно идеята е младите членове да се усъвършенстват в изпълни-

телската си дейност, за което получават помощ и подкрепа от по-опитните си колеги. Изпълнителите работят като оперни певци, певци в хорове, инструменталисти в различни музикални формирания. Най-младите певци се подготвят за оперната сцена. Някои се изявяват и в чужбина като оперни певци. Вниманието ни е насочено не само към класиката, изпълняват се и стойностни творби от жанра на мюзикъла, оперетата, джаза и поп музиката. Освен в църковни концерти членове на сдружението участват в концерти на музикална къща „Борис Христов“, в летни концерти, организирани от Столичната община, както и при чествания на празници, бележити дати и др.

На 17 юни бе изнесен концерт в катедралата „Успение Богородично“ в София, посветен на Света Троица и на държавния празник на Светия престол - Свети апостоли Петър

и Павел. За съжаление въпреки добрата разгласа посещението бе много слабо. Разбира се, това не попречи да се създаде творческо настроение между изпълнителите. Певците пяха с вдъхновение и с чувство, че изпълнението им трябва да бъде свършено - нали прославя Бог.

За пръв път бяха изпълнени три старинни френски песни с анонимен автор от епохата на Ренесанса. Колегите Валя Павлова и Богдан Дворецки с флейтистката (блокфлейта) Диана Петрова ни въведоха в атмосферата на стара Франция с точната си интерпретация на ренесансовия стил.

Бароквата музика бе представена с изпълнението на Нина Аначкова (Хендел - ария от операта „Ксеркс“), Таня Данова - също Хендел - две арии от ораторията „Юда Макавей“ и Bel piacerе, а също и една песен от Дауланд - Come again - слабо известна в България. Петя Иванова добави още една творба към Хенделовите - O, mio Signor - известна църковна ария с възможност за изява на плътен алт, какъвто притежава Иванова. Тя изпълни и ария от „Stabat Mater“ на Перголези.

Йолина Кацарова - певица с

мек нежен сопран, се представи с ария от Вивалди - Domine Deus (из „Глория“), заедно с флейтистката Д. Петрова.

Блокфлейтата, характерна за творбите на старата музика заради мекия си приглушен тон, е любим инструмент в нашето сдружение. Изпълнението на Д. Петрова внесе приятно разнообразие в концерта и обогати бароквия репертоар с още една пиеса - „Котийон“ от Глук.

Изпълнението на Моцартови творби е голяма школа за певците. На нашия концерт прозвучаха две творби - Й. Кацарова изпя „Агнус деи“ от Коронационната меса на Моцарт, а между дуетите бе включено едно известно „Аве Мария“, което изпълниха Кацарова и Данова.

С по-малко на брой творби бе представена музиката от втората половина на XIX в. - с две песни на Хаан, които Маргарита Дамянова изпълни с голямо майсторство. Песните, непознати за публиката, са от френския репертоар на деканданса и се изпълняват на църковни концерти на Запад, а у нас - за първи път.

Галя Павлова изпя прекрасната композиция на Габриел Форе „Pie Jesu“. Тя насити изпълнението си с дълбочината на молитвата, за което я улесни плътният ѝ тембър и поднесената изящно фраза.

В концертната програма включихме и две български творби - песен от Захари Василев (за флейта) - с Д. Петрова, и ария на Мария Десислава от операта на П. Хаджиев „Лето 863“. Арията изпя Мая Йорданова.

Целият концерт се съпровождаше на електрически орган от авторката на тази статия - Майя Хилдегард, за което тя изказва благодарност на колегите си, участници в концерта, както и за творческото им сътрудничество при подготовката и изпълнението. За всички нас концертът бе вълнуващо творческо преживяване - най-желаното нещо, за което копнее всеки творец и артист.

Майя ХИЛДЕГАРД

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1453)
август 2011 г.

Благодарим на всички, които дариха средства за пострадали в Япония

От стр. 1

Някои от посланията звучат така: „Молим се за вас! Ние сме с вас и тревогите ви!“; „Господ да ви пази от други беда! Целият свят е с вас!“; „Поздрави от България и не спирайте да вярвате. Бог е с вас!“; „Нека доброто бъде с вас! Бъдете силни, ние сме с вас!“; „С вярата, любовта и отношението между всички хора на тази земя се постигат чудеса. Ние сме с вас в този наистина труден момент“; „Нека Бог бъде с вас и не се повтаря трагедията. България е с вас!“; „Целият свят е с вас. Вярвайте, че вие сте силни, ние вярваме във вашата сила“; „Много съпричастност! Вие сте велик народ!“

Японският посланик в България благодари за кампанията „Съпричастни за Япония“, като изпрати благодарствено писмо до „Каритас“ - Русе.

Част от посланията ще бъдат преведени на английски език и изпратени на „Каритас“ - Япония. Някои от дарителите предлагаха безвъзмездно свои жилища в България, където да се настанят останали

без дом японски семейства.

Дарените средства „Каритас“ - България, ще предостави на „Каритас“ - Япония, за подпомагане на най-нуждаещите се семейства с храна, вода и вещи от първа необходимост. Много организации на „Каритас“ от целия свят вече събраха и предоставиха средства на „Каритас“ - Япония, за преодоляване на последиците от разрушителното бедствие.

По последни сведения от „Каритас“ - Япония, 108 561 души все още живеят във временни убежища и се нуждаят от външна подкрепа. Много от пострадали все още разчитат на „Каритас“ за посрещане на своите най-належащи нужди. Затова тази помощ - макар и не голяма, ще бъде включена в помощта и усилията на всички организации - членки на „Каритас“ - Интернационалис, за намаляване на страданието на тези хора и връщането им към нормален начин на живот.

Ангел ГЪОРЕВ,
„Отговор в бедствени ситуации“ -
„Каритас“ - България

На 17 юни 2011 г. г-жа Елисавета Балабанова навърши 100 години

Столетницата е родена в Пловдив в силно религиозно католическо семейство. Въпреки превратностите на времето с пълно упование в Бог и здрав разум тя прекара прага на своите сто години. По този повод в храма, посветен на Дева Мария от Лурд, сестрите на Майка Тереза - които имат грижа за нея, устройва скромно тържество с отслужена Света литургия в нейна чест.

Бог да я дари с благодат и здраве!

Отец Благовест ВАНГЕЛОВ

Кампания на „Каритас“

Подкрепете един самотен и болен възрастен човек. Дарение от 60 лв. ще му осигури домашни грижи за един месец.

Подкрепете усилията на „Каритас“ в предоставянето на домашни грижи на 400 болни и самотни възрастни хора!

Изпратете SMS с текст DMS CARITAS на кратък номер 17 777

за всички мобилни оператори.

Цената за един SMS е 1.20 лв. с ДДС.

(Продължава от миналия брой)

Рупор, от който се разнася гласът на Свети Дух

Приемаше всяко страдание като духовно пречистване. Тези, които всекидневно общуваха с него, знаеха, че Йоан-Павел крачи рамо до рамо с Христос, Който носи кръста. Беше в някакъв смисъл живият образ на Христос, „човек на скърби“, който не премагна страданието, а го освети със светлината на Евангелието...

Към края на август 2004 г. имах последната си аудиенция при Йоан-Павел II. Тогава бях нунций в Уругвай. Един час преди срещата изпратих в папския апартамент букет от петдесет слънчогледа. Това беше благодарност от моята леля от Полша за благопожеланията и благословията за нейния стогодишен рожден ден. Светият отец ме посрещна сияещ. Благодарни сърдечно за цветята, които беше наредил да поставят пред олтара в частния му параклис. Каза, че получава много рози и лилиуми, но сега за пръв път някой му е изпратил обикновени слънчогледа - чудесни и толкова приятни за око в градината и по полето. Слънчогледите му напомняха родната земя и особено зарадваха сърцето му.

Мариината духовност

Широко известно е, че епископският и папският девиз (мотото в герба) на Карол Войтила се състои от две кратки думи - Totus Tuus, тоест „Целият твой“. Младият духовник е на 38 години, когато става помощен епископ на Краковската архиепископия. Той взема тези думи от молитва, написана от великия френски светец Луи-Мари Гриньон де Монфор (1637-1716), автор на набожността, наричана „посвещаване на Мария“, голям проповедник, поет и народен музикант. „Целият съм твой, Марийо, и всичко, което имам, е твое. Прибирам те при себе си като цялото свое благо. Дай ми сърцето си, Марийо!“ Йоан-Павел II имаше навика да изписва отделни изречения от тази молитва в горния край на листово хартия, на които собственоръчно пишеше проповеди, речи, енциклики.

Неговата любов към Пресветата Дева Мария е нежна и безгранична любов, пълна със синовна отдаденост и доверие, засвидетелствана с думи и дела. Той посвети на Мария специална енциклика „Redemptoris Mater“ - „Майката на Изкупителя“. Проблемът за изкуплението беше в известна степен основна тема на папското учение. Бидейки Майка на Христос, Мария има необикновен дар за сътрудни-

чество с Бог. Папата почиташе Божията Майка по различни начини. Всяка първа събота от месеца той казваше броещата с вярващите във Ватикан. Обогати молитвата на броещата, като добави петте Светли тайни. В края на понтификата си чества с цялата Църква Година на броещата, която донесе на вярващите многобройни плодове на духовно обновление. От младини носеше нарамник с образа на Богородица Кармилска. С радост предприемаше поклоннически пътувания до големите Богородични светилища в Помпей, Ченстохова, Лурд, Фатима, Луюн и в град Мексико. Последното пътуване в живота му беше именно пътуване до Богородичното светилище в Лорето (5 октомври 2004 г.). Копнееше също образът на Мария, Майка на Църквата, да украсява апостолическия дворец във Ватикан. Добре познаваме тази мозаична икона - Мария с Младенеца гледа от високо площада „Свети Петър“. На същия този площад на 25 март 1984 г. Йоан-Павел II, коленичил пред статуята на Богородица, донесена от Фатима, посвети Русия на Непорочното сърце на Мария. Година след това върховният ръководител на Съветския съюз започна процеса на перестройката, който доведе до падането на тоталитарната система.

Без съмнение тази нежна и синовна любов към „Майката на моя Учител“, както пише блаженият в завещанието, се е родила от любовта към Исус Христос, Когото вярно обожаваше в Светото тайнство на олтара. Понякога оставаше дълго на колена пред табернакула, тананикаше някаква песен или разговаряше шепнешком с Исус, укрит в мълчаливата остия. Евхаристията беше слънцето на неговия живот. Случваше се да лежи по лице с прострени на кръст ръце в параклиса, молейки смилено за милост и специална благодат. Предприемаше също и някои актове на покаяние и умъртвление.

Когато вече си е отивал в Дома на Отца през първата събота на април 2005 г., сигурно е излязла да го посрещне любящата майка. И отново го е прегърнала така нежно, както в момента на покушението срещу живота му на 13 май 1981 г. „Една престъпна ръка се прицели, за да ме убие, но друга, майчина ръка, ме спря пред прага на смъртта“, ще каже Йоан-Павел II година по-късно във фатимското светилище, благодарейки на Мария за спасението. Тогава той повери цялата Църква и света на Непорочното сърце на Мария (13 май 1982 г.). През октомври 1982 г. извърши канонизацията на отец Максимилиан Колбе, полски францисканец, голям рицар на Непорочната и мъченик на любовта в лагера на смъртта в Освиенцим (14 септември 1941 г.). Почиташе в негово лице „светия покр-

вител на нашите трудни времена“. С въображението си виждам как Максимилиан излиза да посрещне светия папа заедно с други светци, за които Христовата майка е била пътеводна звезда в техния земен живот - свети принц Казимир, Яцек Одровонж, Станислав Костка, Луи Гриньон де Монфор и други.

Практически изводи

Скъпи братя и сестри, за пръв път в историята на Църквата папата провъзгласи за блажен своя непосредствен предшественик. Направи го с огромна радост, понеже двамата се познаваха отдавна, а Бенедикт XVI като префект на Конгрегацията за учението на вярата беше високо ценен сътрудник на Йоан-Павел II. Папа Бенедикт XVI извършва лично само тържествените канонизации. Този път той сам пожела да беатифицира обичния предшественик, чиито изказвания често цитира в своите проповеди, речи, послания и енциклики. Големият светец капуцинт отец Пио от Петрелчина някога беше казал на един от своите духовни синове, който е бил семинарист, че Полският папа ще бъде „голям рибар на хора“, а след него ще дойде папа, който „ще утвърди голямо множество братя във вярата“. Вярваме, че блаженият Йоан-Павел II подкрепя своя наследник на Петровия престол с голяма любов, давайки му кураж пред лицето на трудните предизвикателства, които Кормчията на Петровата лодка трябва да приема ежедневно сред бурните събития, разтърсващи света. Всички ние,

братя и сестри, имаме свято-то задължение да помагаме на Светия отец в изпълнението на неговата толкова трудна апостолска мисия, защото кормчията на кораба, екипажът и пътниците плават към едно и също пристанище.

Струва си също да не забравяме, че за канонизирането на блажения Йоан-Павел II е необходимо само едно чудо. Оттук следва, че трябва да продължаваме да молим Бог чрез застъпничеството на този велик ходатай в небето. Нека смело да му поверяваме нашите здравословни проблеми, енорийски грижи и семейни, обществени и лични затруднения. Нека времето на беатификацията до канонизацията да не бъде мъртво време, а време на жива вяра, надежда и любов.

Нека, доколкото ни е възможно, да отваряме произведенията на блажения и дачерпим обилно от съкровищницата на неговото учение. Нека не оставяме прах да покрие неговите тонове върху лавиците с книги. Надяваме се, че с времето няма да избледнеят истините на неговото учение, а самият той няма да застине върху паметниците, та дори това да са и най-красивите паметници. В подножието на неговите олтари ще молим този Пилигрим на любовта и прозорливата надежда да стори от човешката борба за благо, справедливост и мир в света да се роди социален ред, в който всички народи да бъдат едно Божие семейство.

И още един важен извод, който следва да се извлече от

провъзгласяването за блажен на Йоан-Павел II. Ние не само трябва да признаваме неговата святост и да й се възхищаваме, но тя трябва да служи на всички ни като ръководство и стимул за духовна промяна и всеотдайна служба за полза на нашите ближни. Дано сред нас да има все повече мъже и жени с пламенни сърца и окриленни нозе в разпространяването на Царството Божие. Нали всеки от нас е искра от тайнствения Божи пламък, тоест от Свети Дух. Духът Животворящ е вечният творчески импулс. Затова нека позволим този Дух мощно да разпалва тази искра и да я възпламени за нов живот, за святост. Светостта не е цел, запазена единствено за избрани души. Чрез тайнството кръщение всички сме призвани към святост. Това е универсално призвание - както подчертава II ватикански събор - и няма изключения от това правило. Защото светостта не е нищо друго освен любов, преживявана в цялата й пълнота, любов към Бог и ближния, сътворен по Божия образ и подобие, а „Бог е любов, и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог - в него“ (1 Ин., 4, 16). Любов и служение - в тези две думи се таи същността на Евангелието, което не престава да проповядва блаженият Йоан-Павел II. Амин.

Архиепископ Януш БОЛОНЕК, апостолически нунций в Бългрия и Македония Из проповедта на литургията на срещата на богосъветниците на 10 май в София

Тайната на Преображението Господне

От стр. 1

ната вяра да бъде непоколебима по време на трудностите, които ги очакват. Този момент сигурно е останал дълбоко в паметта им; след доста години в едно от посланията си свети Петър припомня за това събитие.

Преображението Христово ни припомня, че във всеки момент Христос е в състояние да промени нашия живот. Но също ни говори за една радостна новина - че ще дойде време, когато Господ ще ни преобрази всички - дори нашите тела, в тайната на възкресението и ще ни направи участници на своята хвала.

Обаче този празник не е свързан само с нашата надежда, както и с нашето възкресение и преобразяване. Той също е задача, дадена ни от Господ, заповед, издадена за нас. Условието е нашата постоянна духовна промяна, въ-

решно и външно следване на Христос. По пътя към вечността Христовият ученик трябва да Му бъде верен в мислите, словата и действията си. Христос ни обещава, че ще царуваме заедно с Него, където след Петър ще повтаряме: „Учителю, колко е хубаво, че сме тука.“

Нека помним какво е пригответил за нас Бог и всеки ден да се насищаме с Неговото тяло и слово. Той желае искрена и постоянна молитва, да служим на нашите ближни и да развиваме в себе си вярата, надеждата и любовта. А Той наистина е Бог близък, Който се интересува от нас и е постоянно до нас. Всеки ден се преобразява на олтара по време на Евхаристия. Всеки път се преобразява в Своето слово и в нашите ближни. Нека не губим тези възможности и ние да бъдем близо до Него.

Отец Елко ТЕРЗИЙСКИ

Специално приложение за Iphone за младежката среща с папата

„iGP11“ е името на новото приложение за Iphone, Ipad и iOS, създадено специално за предстоящата Световна младежка среща в Мадрид. Приложението позволява на всички, които са го закупили, да следят по-отблизо световната младежка среща и предлага обширна документация за историята на всички световни срещи, обогатена със снимки и видеоматериали, програмата на срещата в Мадрид, предвидените мероприятия, местата за настаняване и GPS. Въпреки че е направено за участниците в събитието, то е полезно и за журналистите. Приложението, създадено от Futertech&Adv Production по искане на Фондацията „Йоан-Павел II за младежта“, е на пет езика: италиански, френски, немски, английски, испански и португалски.

Цената му е 3.99 евро, а събраната сума от закупуването на приложението ще послужи за финансиране на пътните разходи на младежи от далечните страни.

(Продължава от миналия брой)

И още - през 1872 г. в с. Хамбарлий, през 1875 г. - в с. Дуванлий. Използвам старите имена на селата, а не днешните, които датират от 1934 г., за да подчертая факта, че са строени преди Освобождението на България, т. е. при неимоверно трудни условия, но „Tout est bien qui finit bien“ благодарение на тактичността и дипломатичността на епископите Андреа Канова и Франческо Рейнаути. След време някои от тези черкви се оказват недостатъчно големи, за да побират богомолците. Този факт свидетелства за благотворната пасторска дейност на енорийските свещеници капуцини, които - както бе споменато - чрез благовестие и религиозна просвета привличат енорияшите да изпълняват религиозните си обязанности - отлична атестация за отците капуцини.

Съществуващите днес в цитираните села черкви са строени след земетресението през 1928 г., засегнало Южна България, благодарение на финансовата помощ на папа Пий XI (1922-1939) чрез застъпничеството на Апостолическия визитатор в България архиепископ Анджео Ронкали, бъдещия папа Йоан XXIII (1958-1963). Освен черквите по селата през 1861 г. - при служението на епископ Андреа Канова - са довършени пристройката и украсата на катедралния храм „Свети Лудвик“ в Пловдив. Той е дело на брацговския майстор Иван Боянин. С размерите си - дълга 48 м, широка 21 м и висока 15 м, с красивата си фасада в стил барок на времето си катедралата е считана за най-импозантната католическа черква на Балканския полуостров. На 30 август 1896 г. апостолическият викарый архиепископ Роберто Менини (1885-1916) освещава и конкатедралата „Свети Йосиф“ в София. Обръщайки се на четири езика към пълномощните министри на Франция, Австрия, Италия и Белгия, той благодари за помощите, отпуснати от тези държави за строежа на храма. В релация до Конгрегацията за разпространение на вярата отец Бернард от Андермат, генерален председател на отците капуцини, съобщава: „Катедралата в София е дълга 36 м и широка 14 м, трикорабна, с две камбанарии. Над централния вход са отлети тиара и атрибути на Римския първосвещеник както и надпис: „Soli Deo honor et Gloria“ (На Единствения Бог чест и слава). Впрочем всички черкви в Софийско-Пловдивската епархия са строени с това посвещение, включително и конкатедралата в София. Всички ние, прекрачили днес прага на този избран и осветен от Бог величествен храм - „Дом Божи и врата небесна“ (Битие, 28, 17), свидетелстваме за благодатната харизматична мисия на отците капуцини - възстановители и строители на черкви, параклиси и катедрали.

В този ден свидетелстваме също и за непоколебимото ни упование в Христовото обещание, предавано ни от духовните ни наставници и съхранено през най-трудните години на тоталитарния режим: „Аз съм с вас през всички дни до свършека на света“ (Мт., 28, 20).

Строителството на черкви отразява част от францисканската харизма, която би се превърнала в блуждаещ лъч, ако не „сияеше с целия блясък на Тайната на Евхаристията“ (Йоан-Павел II, енциклика „Църквата живее от Евхаристията“, 17 април 2003 г.). В този смисъл Съборната догматична конституция „Lumen gentium“ (Светлина на народите, 21 ноември 1964 г.) отбелязва: „Евхаристичното жертвоприношение е източник и връх на целия християнски живот“. И наистина, според Съборния декрет „Presbyterorum ordinis“ (7 декември 1965 г.) „в Светата Евхаристия е съсредоточено цялото богатство на Църквата, т. е. самият Христос, който посредством животворената си от Свети Дух плът дарява живот на хората“.

„Laudate Dominum

omnes gentes, Laudate eum omnes populi, quoniam magna est super nos misericordia ejus“ (Хвалете Господа всички народи, възхвалявайте Го всички племена, защото Неговата милост към нас е велика. Пс. 116, 1-2)

Цитираните истини на нашата вяра определят и единственото заключение, формулирано в енцикликата „Църквата живее от Евхаристията“: „За отслужване на Евхаристията е абсолютно задължително присъствието на ръкоположен свещеник, т. е. Евхаристията е главната и централна причина за съществуването на тайнството свещенство, установено в горницата едновременно с пресветата Евхаристия“. „In supremae nocte cenaе, recumbens cum fratribus“ (В нощта на последната вечеря, като седна с братята - из химна „Pange lingua“) Исус взе хляб и каза: „Това е Моето тяло, което за вас се дава.“ И като взе чашата, рече: „Това е Моята кръв“ (Мк., 14, 24). „Това правете за Мой спомен“ (Лк., 22, 19). И тъй, без свещеник няма Евхаристия, както и без Евхаристия „не е възможно да се формира християнска общност, чийто корен и опора е отслужването на светата Евхаристия“ („Presbyterorum ordinis“).

Вековечни истини! Ето вече двадесет века те като благодатен дъжд животворят Господната нива. А тя не престава да осигурява богат урожай за Божия народ: „Et adimplebitur populus meus bonus meus“ (И Моят народ ще се насити на Моите блага) казва Господ (Иеремия, 31, 14). Наистина, Господ дава, но в кошара не вкарва - необходимо са работници. И Учителят

добавя: „Жетвата е голяма, а работниците малко. Молете Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата си!“ (Мт., 9, 37-38). Малките братя капуцини се отзовават на призива на Учителя. Време за губене няма; съставена е програма - откриване на училища за ограмотяване на сънотелно държаните от властта на поробителя в невежество момчета и момичета, както и откриване на семинария, в която да се реализират свещенически и монашески звания. И ето, в селата Хамбарлий, Дуванлий, Давуджово, Балтаджи, Калъчлий и Герен са открити училища отделно за момчета и отделно за момичета, докато в Ахланово, Сел-

ведание. От 1870 г. в „Свети Андрей“ официално се преподава на френски, което предизвиква невиджан дотогава наплив от ученици - неоспоримо доказателство за жаждата за знания, вродена у българина. А колкото и парадоксално да изглежда, факт е, че благодарение на прозорливостта на един монах капуцин - в случая на епископ Андреа Канова, скромното училище „Свети Андрей“ трасира една дългоочаквана пътека с благоприазни последици за европеизацията на България. То подсказва необходимостта от откриване на чуждестранни учебни заведения в България. Френските колежи в Пловдив, София, Бургас, Варна, Ямбол, Русе превърнаха пътеката в уникална по своето значение и качество магистрала, която да отведе България в Европа. Именно през ранните години след Освобождението на България от османско робство във френските колежи бъдещи държавници, висши военни, дейци на науката и изкуството, духовници, писатели, лекари, инженери и т. н. получиха своето образование и европейско възпитание, възприеха общочовешките ценности - свобода, равенство, братство, солидарност, които всъщност са християнски ценности.

След откриване на училища отците капуцини пристъпват към изпълнение на точка 2 от програмата. През 1868 г. архиепископ Франческо Рейнаути открива първата в историята на ордена семинария в България. В нея е заложено убеждението, че тя ще се превърне в разсадник за местни свещенически и монашески звания. Първоначално кандидатите пристъпват почти плахо, което бихме приели като естествена проява от страна на родители и младежи без традиция в тази насока. През 1882 г. архиепископ Роберто Менини открива ново крило към семинарията. И през учебната година 1890-1891 семинаристите са осемдесет и един. Явно Господарят на жетвата бе изпълнил молбата на народа и бе изпратил необходимите работници.

Когато споменавам годината 1891-а, спонтанно я асоциирам с далечната 1841-а. Изминали са петдесет години от деня, в който Рикарите капуцини откриха битката за завладяване на Града на тепетата и околните села, битка благодарна, но не със силата на оръжието, а със силата на Словото Божие, с мисионерско усърдие и личен пример.

Петдесет години! Прекрасен повод за анализ и оценка след половинвековна апостолска дейност при изключително трудни условия в една поробена страна, в една токущо отхвърлила политическо и духовно петвековно робство страна. И както се полага, оценката е дадена лично от генералния председател на ордена отец Бернард от Андермат. В писмо до архиепископ Роберто Менини той изразява задоволството си от дейността на събратята през изминалия половин век, като отчита доброто състояние на новопостроените енорийски храмове, грижите за образованието на подрастващите младежи и девойки, високото ниво на обучение в семинариите в

Пловдив и София, участието на терциарите в живота на енорията и най-вече набожността и благочестието на енорияшите. „Уверявам ви - пише в оценката си отец Бернард от Андермат, - че бях силно впечатлен и искрено удовлетворен, като виждах как вярващите изпълват черквите, за да присъстват всяка сутрин на светата литургия и всяка вечер, за да измолват светата броеница.“

Кои са тези, които със служението си заслужиха тази висока оценка? Отговорът може да бъде само един: епископ Андреа Канова, основоположник на капуцинската мисия в Софийско-Пловдивската епархия, епископ Франческо Доменико Рейнаути, ревностен продължител на мисията на своя предшественик, затвърдил авторитета на Католическата църква в новоосвободена България и удостоен за председател на Румелийското народно събрание, архиепископ Роберто Менини, известен в цяла Европа дипломат, пламенен проповедник и изкусен оратор, автор на религиозна литература, неуморим съработник на Господната нива. Без изключение към тях причисляваме и всички отци капуцини, свещеноедействали през отчетния период. Имената им са записани в книгата на живота и в признателната памет на техните приемници и в сърцата на католиците от Софийско-Пловдивската епархия. Истината повелява да бъде зачетен изключително ценният принос и на техните събратя - чужденци и българи, мирски свещеници и от други ордени, било като енорийски свещеници, например в с. Борец, било като преподаватели по богословие, философия, нравствено богословие, музика, френски език в семинарията за мирски свещеници.

Извървян е първоначалният, винаги труден етап. След Освобождението при новите политически, социални и административни реалности в редиците на Малките братя капуцини присъства изявено попълнение българи. Мимоходом припомням, че първият капуцин българин е отец Александър Драганчев. Ще припомня също, че най-младият капуцин българин (и всички се надяваме, че няма да е последният) е преподавател отец Елко Терзийски. Попълнението е формирано в Пловдивската и в Софийската семинария, в новициата на манастира „Сан Стефано“ в днешния истанбулски квартал Йешилкьой, в Апостолическия източен институт на отците капуцини „Caruccinorum Institutum Apostolici Orientis“ в Буджа край гр. Смирна, в който се преподава философия, богословие и канонично право. Ксероксно копие от анализите на института (1908 г.) е депозирано и в архива на нашата енория. В него фигурират имената на всички българи студенти семинаристи, сред които Григор Гайдаджийски, Дамян Гюлов, Ангел Бадов. Естествено не е пропуснато името на дългогодишния преподавател по канонично право, нравствено богословие и философия отец Винкентий Пеев.

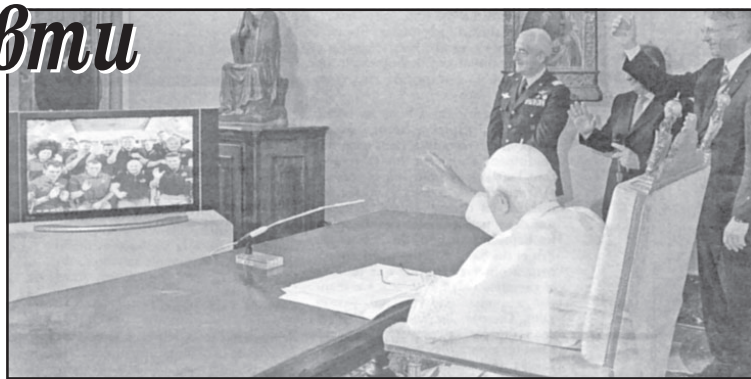
Иван ТЕОФИЛОВ

Доклад, изнесен на 23 май в конкатедралата „Свети Йосиф“ в София на честването на 170-годишнината от основаването на мисията на Малките братя капуцини в България

(Следва)

Папа Бенедикт XVI разговаря с космонавти

В началото на юни папа Бенедикт е разговарял чрез видеовръзка от апостолическата палата във Ватикан с астронавтите в международната космическа станция. В станцията са били трима руснаци, двама американци, един германец и един италианец. Папата ги е поздравил на майчиния им език, като им е пожелал здраве и успешно завръщане. Той им е припомнил, че „Църквата се интересува не само от земните дела, а най-вече от небесните и тъй като вие сте в извънземна орбита, се явявате своеобразни наши представители и мисионери“. В продължение на половин час всички астронавти поотделно са се обръщали към папата с „Ваше Светейшество“. Те са благодарили на родния си език, че имат честта да разговарят с уважавания и авто-

ритетен папа и с по няколко изречения са отговорили на неговите въпроси, описвайки накратко своите впечатления. Всички са били единодушни, че „Земята, нашата планета, е най-красивото място, че тя изглежда толкова нежна и крехка, че трябва да я пазим и да живеем заедно всички, както ние в орбиталната станция вече месеци живеем в мир и разбирателство“.

Накрая Светият отец е благодарил на руската, американ-

ската и европейската агенция за космически изследвания за осъществяването на тази „историческа и уникална“ връзка. И се е обърнал към космонавтите Дмитрий, Александър, Андрей, Марк, Рон, Майк, Роберто и Паоло с думите: „Благодаря ви най-сърдечно за щастливите минути, които ми дарихте! Желая ви много здраве и успешно приземяване! Дерзайте! Бог да ви благослови!“

Петър КОЧУМОВ

През 2010 г. „Помощ за страдащата Църква“ е финансирала 5587 проекта в 153 държави

На 30 юни бе публикуван годишният доклад за 2010 г. на организацията с папско право „Помощ за страдащата Църква“ (Kirche in Not), основана от отец Веренфрид ван Стратен през 1947 г. През мина-

Семинаристи в Хавана - благодарение на Kirche in Not

лата година организацията е получила парични дарения, рекордни в нейните 63 години живот и с 13,9 на сто повече от 2009 г. Със събраната сума от 86,9 милиона евро са финансирани 5587 проекта, реализирани в 153 страни, отделяйки особено внимание на страните, в които Църквата среща трудности в своята мисия. Според комюнике, публи-

кувано на интернет-страницата на агенция Fides, през 2010 г. „Помощ за страдащата Църква“ е отпуснала стипендии за 10 645 семинаристи, събрала е 1 245 352 намерения от литургии, подпомогнала е 417 строителни или реставраторски проекти на черкви или параклиси, финансирала е 753 проекта в полза на монахини, сред които изграждане на ма-

настири, формиране на по-лушнички, закупуване на моторни превозни средства и издръжка. Събраните дарения от 17-те национални секретариата на организацията са били разпределени по следния начин: 29 процента за строителни проекти, 16 процента за литургични намерения, 12,1 процента за богословска формация, 10,6 за процента за пасторална помощ, 10,5 на сто за катехизис, 8,8 на сто за медиен апостолат, 4,6 на сто за моторни превозни средства, 4,1 на сто за библейски апостолат, 2,9 на сто за издръжка, 1,4 на сто за спешни помощи. На преден план изпъква помощта към Църквата в Русия - както за Католическата (1 465 282 евро), така и за Православната (701 300 евро). 434 582 евро е сумата, отпусната за междуконфесионални проек-

Нов секретар на Папския съвет за душепастирска дейност при службите за здравеопазването

Папа Бенедикт XVI назначи за секретар на Папския съвет за душепастирска дейност при службите за здравеопазването монс. Жан-Мари Мате Мупендауату от Конго, досегашен подсекретар на съвета. Заедно с това Светият отец назначи на негово място за подсекретар отец Аугусто Кенди, досегашен секретар в Конгрегацията за доктрина на вярата.

Новият секретар е роден през 1955 г. в района на Северен Киву (Заир). Подготовката му преминава през епархийната семинария в Музиенен, завършва философия и богословие в академията „Пий X“ в Букаву, а след това и в университета „Йоан-Павел II“ в Киншаса. Ръкоположен е за свещеник през 1982 г. в Република Конго, от 1982 г. до 1985 г.

е преподавател, а след това и ректор на семинарията в Музиенен. Изпълнява и длъжността помощник-капелан в „Centre Hospitalier de Verdun“, Канада. Между 1985-1989 г. завършва обучението си в Папския Григориански университет с докторат по Канонично право.

От 1 април 1991 г. започва службата му в Папския съвет за душепастирска дейност при службите за здравеопазването. На 31 юли 2009 г. папата го назначава за подсекретар на ведомството. Монс. Мате Мупендауату е член на Папската академия за живота и автор на различни публикации, засягащи предимно биоетиката. Говори френски, италиански, английски и суахили.

Пакистан Закрито бе министерството

за религиозните малцинства

Пакистанското правителство закри федералното министерство за религиозните малцинства, за чиито цели заплахи с живота си неговият министър Шабхаз Бхати. Решението е взето в рамките на обща план за децентрализация, който премахва седем министерства - на религиозните малцинства, прехранването и земеделието, здравеопазването, околната среда, труда, развитието на жените и спорта, и премества техните компетенции на ниво провинция. След приемането на плана правителството, председателствано от Раза Гилани, посочи, че това е „най-важното демократично реструктуриране от 1947 г.“. Запитан от агенция Fides за решението на правителството,

държавният министър за религиозните малцинства Акрам Гил не скри своето разочарование. „Нямаме алтернатива. Това е решение на пакистанския парламент и трябва да се зачита.“ Въпреки това, продължи Акрам Гил, „министър-председателят Гилани ни увери, че след около седмица ще бъде създадено ново федерално министерство за религиозната хармония и човешките права, което трябва да поеме част от въпросите, отнасящи се до религиозните малцинства, защитавайки тяхното благосъстояние. Надяваме се също като предишното ведомство и новото министерство да работи добре за защита на малцинствата“.

Франция Беатификация на сестра Маргерит Рутан, гилотинирана по време на Френската революция

На 19 юни с тържествена литургия във френския град Дакс кардинал Анджео Амато, префект на Конгрегацията за делата на светците, обяви за блажена сестра Маргерит Рутан от конгрегацията Дъщери на милосърдието на свети Винсент де Пол. Тя умира през 1794 г. като мъченица, а днес е наричана „пионер на социалната дейност на Църквата“.

Осма от 15 деца - 4 момчета и 11 момичета, Маргерит е родена в Мец на 23 април 1736 г. в работническо, но заможно семейство. Бащата, който работи неуморно и от работник става архитект и предпри-

емач, виждайки интелигентността на дъщеря си, я въвежда в математиката, геометричния дизайн и архитектурните принципи - дисциплини, които по онова време не са нещо обичайно за жени. Светото провидение обаче я подготвя за бъдещите отговорности на религиозния живот.

На 21-годишна възраст Маргерит влиза при Дъщерите на милосърдието в генералната къща в Париж в предградията Сен Дени. В продължение на 37 години, чак до смъртта си, се посвещава на служение на бедните в различни френски болници. През 1773 г. минава през Фонтенбло, където кралица Мария Антоанета й поверява грижата за мадам Де Фльори. След като пристига в Дакс, става настоятелка и се посвещава с усърдие и професионализъм в служба на милосърдието към болните,

бедните и сестрите си.

По време на Френската революция Дъщерите на милосърдието биват закрити в Дакс на 20 април 1792. Сестра Маргерит е арестувана и затворена на 24 декември 1793 г. Поставена е в пълна изолация и след два кратки

процеса, по време на които ней е дадена възможност да се защитава, е гилотинирана на 9 април 1794 г. Обвиненията - общи и неоснователни - са за саботаж на революцията. Това се случва, защото Слугинята Божия отказва да подпише гражданската клетва и да приеме в болницата си свещеник, верен на режима, атеист и противник на католицизма.

Парадоксален е фактът, че в името на свободата се отрича религиозната свобода и свободата на съвестта. Френската революция не доведе до рай на земята, а до години на терор, в които бяха осквернени думите свобода, равенство и братство. В действителност тези думи съответстват на истината само в Евангелието, защото само там са подкрепени от думата, даваща истинското им значение, а именно любов. Революционерите са били явно враждебни към

Дъщерите на милосърдието, защото те със своето служение, посветено на бедните и болните, правят неоснователни отпращаните към тях обвинения, че са паразити на обществото.

Кардинал Амато отбелязва, че свидетелствата сочат един потресаващ факт:

„След като я гилотинира, палачът, изпълнен с омраза, брутално се нахвърля върху тялото и лицето на мъченицата, като ги обезобразява, за да унижи нейната сила на духа и да погази нейната святост. През юни 1794 г. режимът на терор свършва. Една година по-късно управлението на областта на Дакс изрично заявява, че град Дакс дълго ще тъжи за добродетелната жена, създателка на най-красивата болнична сграда, нечовешки жертвана по неоснователни обвинения.“

